

## БЕЗДОМНИКЪ

На Младенъ Исаевъ

Бурно вѣе зиमेंъ вѣтъръ,  
бѣгатъ и димятъ мъгли,  
дъждъ се прѣска по стѣклата,  
притѣмнява, и вали.

Може още да забрули,  
да го пресѣче на снѣгъ,  
и полята да забули  
тежъкъ, неприветенъ мракъ.

И въ безлюдната чакалня,  
безъ топливо, безъ легло,  
ще нощувашъ съ свойто кално,  
тънко лѣтно облѣкло.

Кой си ? Кой те вѣтъръ гони ?  
Ялъ ли си ? Какъвъ си билъ —  
раболепенъ — непреклоненъ ?  
Нѣкому дали си милъ ? —

Влакътъ съ трѣсъкъ ще премине,  
ще се чуе вълчи вой,  
и отново — тъмносиня,  
страшна нощъ, дълбокъ покой...